

(4) Przedmioty, służące do wygody chorych podczas podróży, dozwala się wziąć do wagonu bez opłaty. Za pozostały bagaż pobiera się opłatę, przewidzianą w taryfie.

(5) Postanowienia powyższe stosuje się również przy korzystaniu z osobnych, urządzonych do przewożenia chorych przedziałów klasy III.

(6) Przewóz wagonów powyższych odbywa się pociągami osobowymi lub mieszanymi, pośpiesznymi zaś tylko na podstawie szczególnego zezwolenia odnośnej Dyrekcji Kolejowej.

IV. (1) Jeżeli na żądanie zamawiającego dostarcza się wagonów, *szczególnie* przez niego wskazanych, to za ich przebieg liniami, którymi wagony te szły w stanie próżnym, zarówno w drodze tam, jak i z powrotem, pobiera się 330 mk. za każdą os. i każdy kilometr taryfowy. Przy obliczaniu tej należności—również gdy wagony wracają do stacji macierzystej inną drogą, niż tą, którą przybyły,—odejmuje się od ogólnej długości linii, którymi wagony przebiegały, długości tych linii, którymi wagony przechodziły z podróży; tylko za różnicę odległości w ten sposób obliczoną pobiera się powyżej wskazaną opłatę.

(2) Opłatę powyższą pobiera się również jeżeli wagon nie jest własnością kolei; w tym wypadku liczy się ją także, i to za drogę tam i z powrotem, gdy wagon przed lub po użyciu, w celu uskutecznienia naprawy, przesyła się na osobne żądanie zamawiającego, do warsztatów.

V. Wszystkie opłaty uiszczą się na stacji odjazdu; zamawiający otrzymuje zaświadczenie, które okazywać winien przy sprawdzaniu biletów w pociągu i oddać po ukończeniu podróży.

VI. W razie nieskorzystania z wagonu zamówionego kolej pobiera, oprócz opłat, wskazanych pod IV, wszystkie koszty, wynikłe wskutek przygotowania wagonu.

VII. Wszelkie dalsze warunki dostarczenia wagonu ustala kolej z zamawiającym.

kowskie, lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie — Tymczasowy Wydział Samorządowy we Lwowie.

§ 2. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala w tym celu corocznie sumy kosztów utrzymania policji państwowej w poszczególnych województwach, zwiększa je o proporcjonalny udział ich w kosztach utrzymania Komendy Głównej i podaje je do wiadomości właściwym wojewodom, oraz Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu. Jedną czwartą części rozkładają wojewodowie, a na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego Tymczasowy Wydział Samorządowy, na powiaty ziemskie i miejskie, względnie miasta o własnym statucie, w połowie w stosunku do sumy bezpośrednich podatków państwowych, które wymierzone zostały na terenie odnośnych związków komunalnych w ostatnim roku podatkowym, w połowie zaś w stosunku do zaludnienia.

§ 3. Powiaty ziemskie mogą sumy, którymi je obciążono na podstawie § 2, albo pokryć z wpływów ogólnego budżetu komunalnego, albo też rozłożyć na gminy wiejskie i miejskie, należące do danego powiatowego związku komunalnego, na zasadzie współczynników w § 2 wymienionych.

§ 4. Gdyby po zamkniętym roku obrachunkowym okazało się, że rzeczywiste koszty utrzymania policji przekroczyły sumę pierwotnie preliminowaną i trybem, wskazanym w §§ 2 i 3, rozłożoną, dokonany będzie rozkład nadwyżki w sposób wyżej podany.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Rozporządzenie z dnia 22 października 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 5, poz. 28) traci moc obowiązującą.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

194.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 5 marca 1923 r.

w przedmiocie pobierania od samorządu kosztów utrzymania policji państwowej.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 24 lipca 1919 r. o policji państwowej (Dz. P. P. P. № 61, poz. 363) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. Powiaty ziemskie i miejskie, względnie miasta o własnym statucie wstawia obowiązkowo do swych budżetów, jako udział w utrzymaniu policji państwowej, sumy, które wskażą właściwi wojewodowie, względnie, o ile chodzi o województwa: kra-

195.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 13 marca 1923 r.

w przedmiocie uprawy tytoniu w r. 1923.

Na podstawie art. 6, 7 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. W roku 1923 uprawa tytoniu dozwolona jest:

I. w województwie stanisławowskim: w powiatach: horodeńskim, kołomyjskim, kowskim, peczeniżyńskim, rochatyńskim, śniatyńskim, stanisławowskim i tłumackim;

II. w województwie tarnopolskiem: w powiatach: borszczowskim, buczackim, czortkowskim, podhajeckim, skałackim, trembowelskim i zaleszczyckim;